

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: Ing. V.K., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. ledna 2014 č.j. 58/DS/14-4**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 29. ledna 2014 č.j. 58/DS/14-4 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,- Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Ostrov, odboru dopravně správního, ze dne 22.11.2013 č.j. ODS/15857/13-Bor, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod sedmý a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 4 písm. b) a c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 5.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce **v žalobě** tvrdil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a je neočekávaným a překvapivým rozhodnutím, které nemá oporu ve spisech a je nedostatečně odůvodněné. Žalobce tvrdil, že správní orgán byl podle **§ 57 odst. 2 zákona o přestupcích**

povinen vést společné řízení proti všem pachatelům, jejichž přestupky spolu souvisejí a jsou projednávány tímž orgánem. Podmínka k vyloučení ze společného řízení nebyla naplněna. Žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j. **1 As 28/2009-62**, který negativně vymezil, kdy není pochybením vynětí ze společného řízení. V tomto případě podle žalobce správní orgán obešel práva obviněného tím, že ho nechal vypovídat jako svědka a poté použil jeho svědeckou výpověď. Celá výpověď obviněného jako svědka v případě P.P. je podle žalobce v rozporu se zákonem. Správní orgán donutil předvoláním s pohrůzkou ohledně přestupku a pořádkové pokuty vypovídat žalobce jako svědka (viz protokol o ústním jednání o přestupku P.P.) ve věci, která jednoznačně souvisí. Takto byla porušena práva dle **článku 6 Evropské úmluvy** o ochraně lidských práv a základních svobod. Argumentačně nemůže podle žalobce obstát, že mohl odmítnout svědeckou výpověď, jelikož zde nevypovídal jako svědek, který by mohl být podezřelý, ale jako osoba, která již byla obviněna. Výpověď správního orgánu byla tedy podle žalobce získána lstí a je nepoužitelná. Žalobce poukázal např. na případ Allan proti Spojenému království, kdy byl k obviněnému, který před policejními orgány odmítal vypovídat, do cely nasazen informátor zavádějící řeč tak, aby obviněný sám poskytl důkazy o své vině (rozsudek ze dne 5.11.2012 ESLP č. 48539/99). Podle tohoto rozsudku právo mlčet a právo nepřispívat k vlastnímu obvinění jsou určena k ochraně proti neoprávněnému tlaku ze strany státních orgánů a slouží k tomu chránit svobodu obviněného, vybrat si, zda bude před policejním orgánem vypovídat nebo zda bude mlčet. Taková svoboda volby je účinně podkopána v případě, že se obviněný rozhodne nevypovídat a státní orgány použijí lsti, aby vylákaly od obviněného přiznání nebo jinou výpověď usvědčující povahy, kterou nebyly schopny získat během výslechu. Žalobce vycházel ze článku 6 odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod s tím, že účelovým rozdělením souvisejících věcí, kde mělo být vedeno společné stíhání, bylo porušeno právo nechat obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce dle vlastního výběru a právo dle písm. d) tohoto ust. Evropské úmluvy, tj. dát vyslýchat nebo vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě, a navazující oprávnění obviněného, zejména nahlížení do spisu v celé věci i právo nebýt donucen k výpovědi. Podle žalobce bylo porušeno i právo na odvolání, které má obviněný v plném rozsahu.

Žalobce rovněž namítal neexistenci skutkové podstaty přestupku uvedeného v obvinění a ve výroku rozhodnutí, přičemž poukázal na rozsudek NSS ze dne 28.11.2007 č.j. **7 As 7/2007-63**, podle něhož *„výrok rozhodnutí musí být zformulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena správní sankce. Absence právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno, je v rozporu s § 47 odst. 2 správního řádu z roku 1967 a má zásadní vliv na přezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí.“* Žalobce k tomu dodal, že **§ 68 odst. 2 správního řádu** je obsahově totožný, a proto je rozsudek uplatnitelný i v tomto případě.

Dále žalobce tvrdil, že žalovaný řádně nezjistil situaci souvisejícího dopravního značení v předmětném úseku silnice I/13, když účelově zatajil, že se v daném úseku nachází křižovatka, která ruší předmětnou značku zákaz předjíždění, a ani nijak neodůvodnil, proč o křižovatku nejde. Proto v průběhu řízení vyvstala důvodná pochybnost, zda se žalobce přestupku dopustil, či nikoli, a pokud ano, tak jakého. Podle žalobce cca 350 m před křižovatkou se silnicí III/2238 se nachází křižovatka typu „T“, která má vyznačený jízdní

pruh hlavní silnice (V2b); v žádném případě se nejedná o značku V10d (kde je značení mnohem menší z důvodu odlišnosti skutečností označujících 0,5 m x 0,25 m). Dopravní značky B21a i B20a v daném úseku podle žalobce přestávají platit, a to na vzdálenějším konci předmětné křižovatky, tj. cca 330 m před křižovatkou se silnicí III/2238. Podle žalobce i ze skutečnosti, že předmětná komunikace je ve vlastnictví obce, vyplývá, že nejde o účelovou, nýbrž o místní komunikaci, a v důsledku toho se jedná o křižovátku. Další indicií, svědčící o tom, že jde o pozemní, a ne o účelovou komunikaci, je podle žalobce vyznačení místa směrovými sloupky bílé barvy, a nikoli červené barvy, která vyznačuje napojení účelové komunikace. Na vzdáleném konci této křižovatky tak končí podle žalobce platnost dopravní značky B21a. Situace je dále řešena až po křižovátku se silnicí III/2238 vodorovným značením V03 - podélná čára souvislá doplněná podélnou čarou přerušovanou. Na křižovatce se silnicí III/2238 je v křižovatce provedeno vyznačení jízdních pruhů hlavní silnice (V2b) a rovněž je křižovatka označena související značkou svislým dopravním značením (P01 - Dej přednost v jízdě). Žalobce poukázal na ust. **§ 17 odst. 5 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb.**, podle něhož neplatí na křižovatce zákaz předjíždění při jízdě na hlavní pozemní komunikaci. Předjíždění čar jízdního pruhu bylo podle žalobce povoleno vyznačením v křižovatce. Z toho podle žalobce vyplývá, že žalobce uposlechl dopravní značení v logické posloupnosti, jak je chápal, nepředjížděl vozidla od dopravní značky B21a po ukončení její platnosti na křižovatce s místní komunikací, a dále nepředjížděl čáru souvislou v rámci vodorovné dopravní značky V03 s platným významem čáry bližší. V křižovatce silnic I/13 a III/2238 započal žalobce podle svého tvrzení předjíždění v souladu s ust. **§ 17 odst. 5 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb.**, tudíž řídil vozidlo v souladu s dopravními předpisy a nemohl se dopustit přestupku.

Dále žalobce namítal nezákonně získané důkazy. Oznámení o přestupku je jako důkaz podle žalobce zjevně nepřipustné, jelikož jde pouze o podnět k zahájení řízení z moci úřední. Protokol o silniční události označený PCR není protokolem podle **§ 18 správního řádu**, nýbrž jde o úřední záznam PCR, jako jednostranný úkon správního orgánu, který sám o sobě nemůže obstát (rozsudek NSS č.j. **1 As 96/2008-115** nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. **II. ÚS 788/02**). Stejný jednostranný úkon správního orgánu je úřední záznam o podání vysvětlení pana V.K. Nadto tento úřední záznam nesplňuje podle žalobce charakteristiku protokolu kladenou na trestní obvinění, kdy musí být obviněnému z přestupku poskytnuta stejná práva jako obviněnému z trestného činu (např. ESLP Öztürk proti Německu ze dne 21.2.1984 stížnost č. 8544/79, A 73, nebo NSS č.j. **1 As 96/2008-115**). Právem obviněného podle žalobce je tedy per analogiam postup podle **§ 207 odst. 2 trestního řádu**, podle něhož „*protokol o dřívější výpovědi obžalovaného se přečte, jen byl-li výslech proveden po sdělení obvinění způsobem odpovídajícím ust. tohoto zákona.*“ Ohledně výpisu z evidenční karty řidiče žalobce, kde správní orgán vzal hranici z let 2006 až 2010, vybočily správní orgány podle žalobce z volnosti správní úvahy extenzivně a svévolně a v rozporu s rozsudkem NSS č.j. **8 As 82/2010-55**, podle něhož „*správní orgány při rozhodování o výši sankce dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích повинен hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogický institut trestního práva zahlazení odsouzení. Městský soud měl hodnotit, zda byly pro takové analogické použití norem trestního práva dány předpoklady, dopustil-li by se stěžovatel v letech 1994, resp. 1997 jednání, jímž by naplnil znaky skutkové podstaty některého v úvahu připadajícího trestného činu, bylo by jeho odsouzení zahlazeno a správní orgány by k němu nemohly v době rozhodování v této věci*

přihlédnout.“ Hodnocený výpis z evidenční karty je podle žalobce tedy nepřipustným podkladem pro hodnocení podle **§ 12 zákona o přestupcích**, zejména za situace, kdy se přihlíží k osobě pachatele, co do závažnosti přestupku, a tedy materiálního korektivu. Správní orgány provedly hodnocení výpisu karty řidiče, aniž by se z úřední povinnosti zabývaly případným zahlazením, což žalobce považuje za porušení práva na spravedlivý proces a za rozpor s recentní judikaturou. Žalobce nesouhlasil ani s částí odůvodnění správního orgánu I. stupně hodnotící protokol o ústním jednání, zejména s tvrzením, že "důkazní prostředky neprokazují skutečnost, že by zavinění přestupku bylo minimálně nedbalostní". Žalobce nesouhlasil s použitím důkazu výpovědi svědka P.P., když podle tvrzení žalobce došlo k vynucení přiznání lstí a porušením **článku 8 odst. 2 a článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod**, čímž se tento důkaz stal podle žalobce nepřipustným. K úřednímu záznamu o ohledání místa dopravní nehody ze dne 28.8.2013 žalobce namítal, že správní orgán neprovedl ohledání procesně předjímovým způsobem dle **§ 54 a § 18 správního řádu**, nýbrž opět formou úředního záznamu. Žalobce nesouhlasil ani s tvrzením o provedení místního šetření s tím, že místní šetření zákon o přestupcích nezná a místní šetření je specifický pojem, který je širší než pojem ohledání místa. Stejnou námitku vznesl žalobce i ve vztahu k fotodokumentaci zaznamenané na CD. K výsledku policisty žalobce namítal, že vypovídal jako svědek o věci, u které nebyl přítomen, neviděl dopravní nehodu, jde tedy o svědectví z doslechu, nadto policisté vystupují jako správní orgán sui generis, vykonávající státní správu. Pokud se policisté před zahájením řízení o přestupku v rámci šetření na místě dotazovali, co se stalo, vyžadovali tak od žalobce a P.P. vysvětlení podle **§ 61 zákona o Policii ČR**. Úřední záznam podle tohoto ust. není ovšem možné použít jako důkaz. Nepoužitelnost úředního záznamu podle žalobce není možné obejít tím, že by policisté byli v postavení svědků vyslechnuti k tomu, jak se k věci před nimi poškozený na místě vyjadřoval. Žalobce poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 11.3.2004 sp. zn. **II. ÚS 788/02**), podle něhož nemůže úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě obstát, a to ani v případě, že je doplněn doznáním obviněného. Ani doznání nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (**§ 3 správního řádu**). Žalobce poukázal i na ust. **§ 137 odst. 4 správního řádu**, podle něhož záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Výslech policistů ve věci, kde vykonávali činnost veřejné správy, je tak podle žalobce obcházením nepřipustnosti úředního záznamu, když v dané věci nejde o svědectví, nýbrž o úkon úřední osoby.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že dle jeho názoru se 350 m před křižovatkou silnic č. I/13 a III/2338 nenachází křižovatka, nýbrž vyústění účelové komunikace. Z ust. **§ 26 písm. m) vyhlášky č. 30/2001 Sb.** podle žalovaného jednoznačně vyplývá, že není povinností u vyústění účelových komunikací užít sloupky v odstínu červené barvy. Z dopravní situace v místě napojené účelové komunikace nevyplývá žádná indicie, že by se jednalo o křížení komunikací, které by mělo za následek ukončení platnosti dopravní značky č. B21a Zákaz předjíždění. K výpisu z evidenční karty žalovaný odkázal na konstatování správního orgánu I. stupně, že při rozhodování o druhu a výši uložené sankce přihlédl k výpisu z evidenční karty řidiče a konstatoval, že uvedené skutky nesouvisí s projednávanou věcí, a jedná se tedy o ojedinělé pochybení v řídičské praxi žalobce. Nevyhotovení protokolu o ohledání podle **§ 18 odst. 1 správního řádu** podle žalovaného nemá vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

V **replce** žalobce uvedl, že v dané věci byl povinen správní orgán I. stupně vést správní řízení ve společném řízení dle **§ 57 odst. 2 zákona o přestupcích**, avšak žalovaný odkázal pouze na společné řízení jednoho obviněného podle § 57 odst. 1 téhož zákona. Předvolání žalobce jako svědka ve věci, která souvisela s jeho věcí, podle žalobce způsobila, že mu nebylo umožněno nahlížet do celého spisu včetně části spisu (který byl nezákonně rozdělen) souvisejícího s druhým obviněným. Správní orgán ani formálně spis nevyloučil ze společného řízení podle § 57 odst. 2 věta druhá zákona o přestupcích, usnesením podle **§ 140 odst. 3 správního řádu**. V odst. 5 citovaného ustanovení je přitom uvedeno, že ve společné věci se zakládá jeden spis. Žalobce nezná obsah té části spisu a neví, zda tam není nějaký dokument, který by mohla obhajoba použít ve prospěch žalobce. Žalovaný podle žalobce neodlišuje termín „podklady pro rozhodnutí“ v běžném správním řízení netrestního charakteru a v řízení o přestupku, kde platí, že na řízení o přestupku je třeba klást shodné nároky jako na řízení o trestném činu, kdy základní zásady trestního řízení jsou uvedeny v **§ 2 trestního řádu**. Z toho podle žalobce jednoznačně vyplývá, že správní orgán v řízení o přestupcích může svoji správní úpravu posoudit pouze na základě provedených důkazů při ústním jednání (per analogiam iuris k trestnímu řádu č. 141/1964 Sb.). Žalobce k replce přiložil a navrhl provedení důkazu sdělením obecního úřadu Krásný Les ze dne 5.3.2014, podle něhož pozemní komunikace parcelní č. 651 v k.ú. Damice ve vlastnictví obce Krásný Les je ve smyslu **§ 2 odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích** místní komunikace obce, která je přístupná každému bez omezení. Podle tvrzení žalobce obsaženého v replce tedy vyústění této komunikace na silnici, po které jel žalobce, mělo za následek pozbytí účinnosti dopravní značky B21a – Zákaz předjíždění. Stanovisko věcně a místně příslušného správního orgánu je podle žalobce stěžejním důkazem o skutečném právním stavu na místě samotném a podle žalobce mělo být závazným stanoviskem podle **§ 149 správního řádu** v řízení o přestupku, neboť je zcela ve prospěch žalobce.

Součástí **správního spisu** je tzv. protokol o události v silničním provozu ze dne 9.5.2013, podle něhož v tento den v 15:55 hodin řídil P.P. osobní vozidlo Škoda Superb RZ... po silnici č. I/13 ve směru z Ostrova na Stráž nad Ohří, kdy v Damcích začal předjíždět vozidla před ním, vjel částečně do levého jízdního pruhu a ohrozil řidiče – žalobce jedoucího za ním osobním automobilem Hyundai IX 555EN RZ..., který také předjížděl a jel v levém jízdním pruhu. Došlo ke střetu levé zadní části vozidla Škoda Superb a pravé přední části vozidla Hyundai. Řidič P. nerespektoval svislé zákazové dopravní značení B21a a vodorovné dopravní značení V1a – podélná čára souvislá. Žalobce při jízdě nerespektoval svislé zákazové dopravní značení B21a a vodorovné dopravní značení V1a – podélná čára souvislá. Z protokolu dále vyplývá, že byla pořízena současně fotodokumentace stop, kde stopa č. 3 označuje místo střetu vozidel podle tvrzení žalobce a stopa č. 4 místo střetu dle řidiče P. Na nosiči CD, který je součástí správního spisu, jsou dvě fotografie datované 9.5.2013. Na fotografii datované 27.8.2013 se nachází označení stopy č. 3, na žádné z fotografií není stopa č. 4.

Součástí správního spisu je dále úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem ze dne 13.5.2013, kde žalobce uváděl, že v koloně jel rychlostí kolem 40 km/h, když projel křižovatkou na Vojkovice, viděl přerušovanou čáru a rozhodl se začít předjíždět. Zapl levý ukazatel směru jízdy a začal předjíždět kamion rychlostí kolem 80 – 90 km/h. Kamion předjel a v tu chvíli mu do levého jízdního pruhu vjelo stříbrné vozidlo Škoda Superb. Žalobce začal

troubit a brzdit, přesto došlo ke střetu. Po zastavení mu řidič vozidla Škoda Superb sdělil, že se nepodíval do zpětných zrcátek a že neslyšel troubení. Řidič P. žalobci připomněl, že oba přejížděli přes plnou čáru, a proto, aby nepřišel o body, navrhl žalobci, že policii řeknou, že řidič prudce zabrzdil a žalobce do něj najel. Policisté po příjezdu řekli, že při takové verzi je žalobce viníkem dopravní nehody, protože nedodržel bezpečnou vzdálenost. Žalobce s tím nesouhlasil a řekl policistům, že oba předjížděli, kde nesmějí, a řidič P. žalobci vjel do jeho směru jízdy. Jelikož se nemohli s druhým řidičem domluvit, policisté jim dali kužele s čísly, aby každý označil pravděpodobné místo střetu. Žalobce místo střetu označil č. 3. Policisté pořídili na místě fotodokumentaci a náčrtek místa, který žalobce podepsal. Žalobce tvrdil, že svislého dopravního značení si nevšiml nejspíš proto, že mu ho zakrývaly kamiony, když jely v koloně. Žalobce si z dálky všiml, že v křižovatce začíná přerušovaná čára, a za křižovatkou začal předjíždět a již si nevšiml, že pokračuje dále plná čára. Oznámením podle § 58 odst. 1 zákona o přestupcích ze dne 19.5.2013 byla věc postoupena Policií ČR Městskému úřadu Ostrov. Podle výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 4.6.2013 měl žalobce čtyři záznamy z let 2006 – 2010 týkající se překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

Při jednání dne 22.7.2013 žalobce k policejním podkladům uvedl, že "důkazní prostředek neprokazuje skutečnost, že by zavinění přestupku bylo minimálně nedbalostní". Ke změně jízdního pruhu došlo podle žalobce v křižovatce s odbočkou na Krásný Les a Damice, kde byla zrušena platnost dopravní značky B21a Zákaz předjíždění, tedy v tomto místě byl žalobce oprávněn přejet do protisměrného jízdního pruhu a zahájit předjíždění. Žalobci výhledové poměry zpočátku křižovatkou neumožňovaly vidět dopravní značku B21a, tedy žalobce nemohl vědět, že se přerušovaná čára změní v čáru plnou a že mu kamion zakrývá dopravní značení B21a. Žalobci se i v delší vzdálenosti jevila plná čára jako přerušovaná.

Svědék P.P. vypověděl, že v době, kdy viděl přerušovanou čáru, která začala na křižovatce, vybočil ze svého jízdního pruhu částečně do jízdního pruhu protijedoucího a zde zjistil, že vodorovné značení na vozovce je podélná čára souvislá. V protijedoucím jízdním pruhu jel blíže neodhadnutelný časový úsek a když zjistil, že se nejedná o přerušovanou čáru, vrátil se zpět do pravého jízdního pruhu, přičemž do jeho vozidla narazilo vozidlo Hyundai. V jaké vzdálenosti za křižovatkou došlo k nárazu, nebyl schopen svědek uvést, avšak odkázal na místo, které označil policii. Vozidla žalobce si nevšiml, proto nemohl uvést, zda s vozidlem začal žalobce předjíždět před křižovatkou, v křižovatce nebo za křižovatkou. Zákazu předjíždění si nevšiml pro vpředu jedoucí kamiony.

Ve vyjádření ze dne 1.8.2013 žalobce namítal, že dokumentace zpracovaná orgány PČR je prostá důkazu z místa dopravní nehody a zpracovatel PČR nevynaložil žádné úsilí k zajištění místa střetu vozidel, což je podle žalobce jeden ze zásadních důkazů, kde se vozidla v době střetu nacházela.

Z vyrozumění ze dne 26.7.2013 vyplývá, že žalobci bylo oznámeno, že dne 27.8.2013 ve 12:30 hodin proběhne šetření k přestupku v místě události. Podle úředního záznamu ze dne 28.8.2013 bylo v označenou dobu provedeno ohledání místa přestupku, k němuž se žalobce nedostavil. Důvodem bylo doplnění spisové dokumentace zejména o výhledové poměry na místě přestupku. Byly změřeny a zadokumentovány parametry komunikace a zaneseny na přiložený náčrtek, zejména byla změřena délka vodorovné dopravní značky č. V2b – podélná

čára přerušovaná, jejíž délka je 23,1 m. Dále byla zaměřena dopravní značka č. B21a – zákaz předjíždění za křižovatkou a byla pořízena fotodokumentace.

Z výpovědi svědka T.P. ze dne 25.9.2013 vyplývá, že tento svědek provedl na místě fotodokumentaci a náčrtek spolu s vyměřením místa. Účastníci nehody mu ukázali místo, kde došlo podle jejich názoru ke střetu, a policista toto zadokumentoval a zaměřil. Účastníci nehody mu sdělili, že jeli v koloně vozidel, kdy pan P. zabrzdil a žalobce za ním neubrzdil své vozidlo a narazil do něho zezadu v pravém jízdním pruhu. Jelikož policisté sdělili oběma účastníkům, že v tom případě zavinil dopravní nehodu žalobce, žalobce poté vypověděl, jak ve skutečnosti k dopravní nehodě došlo. Svědek uvedl, že si žalobce byl vědom, že předjíždí v místě, kde je to dopravním značením zakázáno, ale že tam v minulosti toto značení nebylo.

Z výpovědi svědkyně K.K. ze dne 3.10.2013 vyplývá, že oba účastníci nehody vypovídali shodně, že jeli spolu v koloně vozidel a žalobce zezadu vrazil do pana P., který byl nucen náhle zabrzdit. Svědkyně si po tomto vyjádření prohlédla poškození vozidel a sdělila jim, že takto k dopravní nehodě nemohlo dojít. Zaujal ji především způsob poškození vozidel, který odpovídal bočnímu, nikoli zadnímu nárazu. Dále sdělila žalobci, že pokud by k dopravní nehodě došlo za uvedených okolností, byl by viníkem žalobce. Žalobce uvedl, že chtěl pomoci panu P., který mu řekl, že již má 10 bodů, a proto uvedli variantu dopravní nehody, za kterou nehrozí odebrání bodů. Z vysvětlení žalobce dále podle svědkyně vyplynulo, že v minulosti v tomto úseku mohl předjíždět a začal předjíždění v době, kdy viděl přerušovanou čáru, a později si všiml, že dále pokračuje plná čára.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným tím, že dne 9.5.2013 v 15:55 hodin na silnici I/13 v katastru obce Damice řídil vozidlo RZ ... a v úseku platnosti dopravní značky B21a (zákaz předjíždění) předjížděl vozidlo RZ ... a zároveň tím porušil význam vodorovné dopravní značky č. V1a (podélná čára souvislá), které vozidlem přešel. Tím měl porušit ust. § 4 písm. b) a c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a naplnit skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod sedmý, písm. k) téhož zákona. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že z ohledání místa přestupku provedeného 27.8.2013 je nepochybné, že na komunikaci je zřetelně vyznačeno vodorovné dopravní značení. Od Karlových Varů k obci Damice se jedná o dopravní značku V3 - podélná čára souvislá doplněná čarou přerušovanou, za ní následuje dopravní značka č. V2b - podélná čára přerušovaná s délkou 23,1 m a za křižovatkou následuje značka V1a - podélná čára souvislá. V téže směru jízdy byla zjištěna i dopravní značka č. B21a - zákaz předjíždění, která je osazena za křižovatkou vpravo, a to 5,2 m před začátkem značky V1a. Ve vzdálenosti 674 m před výchozím bodem měření ve směru jízdy žalobce byly zadokumentovány správním orgánem svislé dopravní značky na reflexním podkladu B21a - zákaz předjíždění a B20a - nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, zaznamenané správním orgánem na fotografii pod číslem 10, jejichž platnost nebyla ničím zrušena, a které platily až ke křižovatce se silnicí na obec Damice. Správní orgán vycházel zejména z platnosti dopravních značek umístěných 670 m před křižovatkou (po obou stranách komunikace na reflexním podkladu B21a - zákaz předjíždění a B20a - nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, zaznamenaných na fotografii č. 10) a neztotožnil se s názorem žalobce o oprávněnosti přejetí do protisměru a započetí v místě, kde začíná přerušovaná čára, tedy na začátku křižovaty. Žalobcem byl v tomto případě podle správního orgánu I. stupně porušen zákaz vyplývající

z platnosti dopravní značky B21a - zákaz předjíždění, neboť předjížděl v době, kdy tento zákaz stále ještě platil, neboť podle **§ 6 odst. 3 vyhlášky č. 30/2001 Sb.** „*zákaz, omezení nebo příkaz vyplývající ze svislé dopravní značky končí na vzdálenější hranici nejbližší křižovatky, pokud není dříve ukončen jinak*“. Vzhledem k tomu, že žalobce započal s vozidlem předjíždět, jakmile začala přerušovaná čára v křižovatce (bližší hranice křižovatky), je prokázáno podle správního orgánu I. stupně, že žalobce předjížděl v místě platnosti dopravní značky B21a zákaz předjíždění.

Správní orgán I. stupně dále odmítl, že by žalobce nevěděl a nemohl vědět, že se přerušovaná čára náhle změní v čáru plnou. Z pohledu na vodorovné značení je podle správního orgánu I. stupně nepochybné, že délka úseček podélné čáry přerušované je nepoměrně delší oproti délce mezer mezi těmito úsečkami, a tedy lze dovodit (fotografie č. 3), o jaké dopravní značení se jedná – dopravní značka V2b (úsečky stejné až čtyřnásobné délky než délka mezer). Podle **§ 18 písm. b) vyhlášky č. 30/2001 Sb.** značka V2b vyznačuje zejména jízdní pruhy, předchází značce V1a nebo upozorňuje na nebezpečná místa (zatačku, křižovatku apod.). Při místním šetření byla zjištěna délka této dopravní značky 23,1 m. Správní orgán dospěl k názoru, že žalobce sice neporušil význam této dopravní značky, kdy je dovoleno ji přejíždět za dodržení příslušných ustanovení vyplývajících z obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích, ale vyhodnotil význam této dopravní značky nesprávným způsobem a začal předjíždět, ačkoli z délky této dopravní značky měl dovodit, že pro předjíždění je nedostačující. Dále správní orgán uvedl, že dopravní značku B21a -zákaz předjíždění, umístěnou na vzdálenější hranici křižovatky, žalobce nejen mohl vidět, ale tato značka nebyla vůbec stíněna před ním jedoucí soupravou nákladního vozidla s přívěsem. Správní orgán vycházel jednak z výpovědi žalobce při jednání, a jednak z místního šetření, z nichž vyplynulo, že vzdálenost začátku dopravní značky V2b ke svislé značce B21a je 17,9 m, rychlost vozidla Hyundai udaná žalobcem před předjížděním byla 40 – 50 km/h a odstup od nákladního vozidla 2 – 3 vteřiny. Při rychlosti uváděné žalobcem vozidlo ujede podle správního orgánu I. stupně za 1 vteřinu 11,1 m – 13,8 m (na základě převodu koeficientu 3,6). S ohledem na vzdálenost rovnající se 2 – 3 vteřiny to podle správního orgánu znamená, že při rychlosti 40 km/h ujede vozidlo za 2 vteřiny 22,2 m, kdy jel žalobce stejnou rychlostí jako před ním jedoucí souprava nákladního vozidla s návěsem, předtím než se chystal k předjíždění. Z těchto nejpriznivějších parametrů pro žalobce vychází, že žalobce v době, než začal předjíždět, měl odstup od nákladního vozidla 22,2 m. Vzdálenost začátku dopravní značky V2b od značky B21a je 17,9 m. Začátek této vzdálenosti je zároveň místo, kde žalobce začal předjíždět, tj. v té době byl stále v pravém jízdním pruhu a měl odstup za soupravou vozidel 22,2 m. Za této situace podle správního orgánu I. stupně je zřejmé, že žalobci souprava stínit rozhled na dopravní značku nemohla, neboť prostým odečtem vzdálenosti soupravy vozidel a místa dopravní značky je 4,3 m, tedy v této době byla souprava nákladního vozidla 4,3 m za dopravní značkou a ve výhledu žalobci nestínila. Námitka žalobce, že dopravní značku B21a neviděl, neboť výhledové podmínky mu to neumožňovaly, je tedy podle správního orgánu I. stupně nedůvodná. Správní orgán I. stupně neuznal ani námitku nízké kvality malby čáry jevící se jako přerušované s tím, že na základě provedeného šetření lze konstatovat, že vodorovné dopravní značení je dobře viditelné a malba byla původní. Na podporu tohoto šetření byli podle správního orgánu I. stupně vyslechnuti policisté, kteří oba osvědčili, že výhledové podmínky a povětrnostní podmínky v době šetření byly neztížené a vodorovné a svislé dopravní značení bylo v pořádku a dobře

viditelné. Zasahující policisté rovněž osvědčili, že žalobce byl vyzván, aby na komunikaci ukázal místo střetu vozidel, kdy vyznačil místo střetu v levé polovině komunikace, tedy v protisměrném jízdním pruhu, a současně přiznal, že než došlo ke střetu vozidel, předjel nákladní vozidlo s návěsem. Správní orgán I. stupně poukázal i na tvrzení žalobce, že již z dálky si všiml, že v křižovatce začíná přerušovaná čára s tím, že pokud žalobce z větší vzdálenosti vnímal přerušovanou čáru zaujímající vzdálenost 23,1 m, byla určitě viditelná i dopravní značka zákaz předjíždění, která je přibližně na stejné úrovni, avšak proti vodorovnému dopravnímu značení vyčnívá nad povrch komunikace a je barevně odlišena. Správní orgán I. stupně v jednání žalobce shledal porušení **§ 4 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích**, podle něhož je účastník provozu na pozemních komunikacích povinen *řídít se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis vydaný k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích*, a dále porušení **§ 4 písm. c) téhož zákona**, podle něhož je dána *povinnost řídit se světelnými, příp. i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*. Správní orgán I. stupně vycházel ze zjištění, že ve vzdálenosti 670 m před křižovatkou se silnicí č. III/22125 jsou oboustranně na reflexním podkladu umístěny dopravní značky nejvyšší povolená rychlost a zákaz předjíždění, která pokračuje i za křižovatkou u obce Damice. Ohledně dopravní značky B21a zákaz předjíždění, jejíž platnost by v souvislosti s křížením se silnicí č. III/22125 končila na vzdálenější hranici této křižovatky, nová značka zákaz předjíždění je osazena na vzdálenější hranici křižovatky, čímž platnost plynule navazuje na předcházející značení. V souběhu se svislým dopravním značením je na vozovce umístěno vodorovné dopravní značení V3 - podélná čára souvislá doplněná čarou přerušovanou, která dává žalobci na srozuměnou, že pro něj platí význam jen pravé čáry z této dvojice čar, tedy nesmí předjíždět. Na tuto dopravní značku navazuje na bližší hranici křižovatky vodorovná značka V2b - podélná čára přerušovaná, která předchází a upozorňuje, že bude následovat vodorovná značka č. V1a - podélná čára souvislá. Správní orgán I. stupně poznamenal, že žalobce se svým způsobem podílel na následné nehodové události, která ale vznikla na základě jiného navazujícího nedovoleného jednání dalšího účastníka silničního provozu, které je projednáváno v současné době samostatně. Správní orgán nezjistil žádné indicie nasvědčující tomu, že následnou dopravní nehodu žalobce způsobil. Břemeno zavinění dopravní nehody leží na druhém účastníku dopravní nehody. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že přihlédl k výpisu z evidenční karty řidiče, kde má žalobce celkem čtyři záznamy o přestupcích za překročení povolené rychlosti v období od roku 2006 do roku 2010, a na základě toho konstatoval, že tyto skutky způsobem spáchání nijak nesouvisí s projednávanou věcí a na základě toho projednávaná věc je ojedinělým jednáním žalobce v jeho řidičské praxi. Při ukládání sankce přihlédl správní orgán I. stupně k tomu, že žalobce v minulosti nespáchal přestupky porušením zákona obdobného charakteru, proto uložil zákaz činnosti při spodní hranici přípustné ust. § 125c odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích a na spodní hranici možné pokuty podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce blanketní odvolání.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že podle **§ 6 odst. 3 vyhlášky č. 30/2001 Sb.** zákaz vyplývající ze svislé dopravní značky končí na vzdálenější hranici nejbližší křižovatky. Vzhledem k tomu, že žalobce započal předjíždět, jakmile začala přerušovaná čára v křižovatce, je podle žalovaného nepochybné, že žalobce předjížděl v místě platnosti svislé dopravní značky č. B21a. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, podle něhož žalobce neporušil význam dopravní značky V2b - podélná čára přerušovaná, kterou je povoleno předjíždět, ale nesprávným způsobem vyhodnotil význam této dopravní značky a započal předjíždět, ačkoli z délky této dopravní značky měl dovodit, že pro zamýšlený úkon předjíždění je její délka nedostačující.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.**, soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba je důvodná.

Žalobce v žalobě tvrdil porušení ust. **§ 57 odst. 2 zákona o přestupcích**, podle něhož *společné řízení se koná též proti všem pachatelům, jejichž přestupky spolu souvisejí a jsou projednávány týměž orgánem. K urychlení řízení nebo z jiného důležitého důvodu lze věc některého pachatele přestupku vyloučit ze společného řízení.* Žalovaný se k tomuto tvrzení nevyjádřil.

Je zřejmé, že v daném případě byl projednáván přestupek, který měl být spáchán ve stejném čase a na stejném místě s přestupkem další osoby – P.P., přičemž následkem obou protiprávních jednání byla dopravní nehoda. Ani ke škodě na vozidlech (tzv. účinku) by bez současného protiprávního jednání obou účastníků silničního provozu nedošlo. I správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí výslovně připustil, že se žalobce podílel na dopravní nehodě, byť ve vztahu k ní nebylo u žalobce shledáno zavinění. Nepochybně tím byla splněna podmínka pro konání společného řízení dle cit. ust. **§ 57 odst. 2 zákona o přestupcích** spočívající v tom, že přestupky obou pachatelů spolu souvisejí. (O splnění další podmínky, že byl k projednání přestupků obou pachatelů příslušný též správní orgán, svědčí oznámení PČR o přestupku sepsané dne 19.5.2013 při postoupení věci MěÚ Ostrov, podle něhož byl oznámen i přestupek druhého účastníka dopravní nehody témuž správnímu orgánu.).

Správní orgán společné řízení nekonal. Ze spisu je zřejmé, že správní orgán nepostupoval ani podle **§ 140 odst. 3 správního řádu**, když usnesením nerozhodl o vyloučení řízení proti jednotlivým pachatelům. Správní orgán tak zřejmě porušil ust. **§ 57 odst. 2 zákona o přestupcích**. Jednoznačně v dané věci měl vést jedno řízení týkající se předmětné události v silničním provozu, v důsledku čehož by nemohlo dojít k žalobcem správně vytýkanému pochybení, že pachatelé přestupku vystupovali vzájemně v řízení vedeném proti druhému z nich v postavení svědků.

Soud dále zjistil, že toto pochybení představovalo v dané věci podstatné porušení procesních pravidel, které mohlo ovlivnit vlastní rozhodnutí o přestupku.

Protože v řízení o přestupku platí zásada vyšetřovací, byl správní orgán ex offo povinen opatřit všechny podstatné a dostupné podklady za účelem zjištění, zda žalobce

předjížděl v místě, kde je to zakázáno, či nikoli. Tím spíše, že se žalobce ve správním řízení i v žalobě hájil tak, že předjížděl v místě, kde tak učinit mohl (v místě, kde byla na křižovatce přerušovaná čára a kde již neplatilo svislé vodorovné značení). Podle názoru soudu postup správního orgánu, v důsledku něhož byla vedena samostatná řízení proti dvěma účastníkům dopravní nehody, vedl k zásadním nedostatkům ve skutkovém zjištění. Některé důkazy opatřené správním orgánem, byly pořízeny procesně nepřipustným způsobem, jsou proto nepoužitelné. Jak již bylo uvedeno, jedná se především o výpověď druhého pachatele přestupku v postavení svědka, přestože je ze spisu zřejmé, že se oba účastníci dopravní nehody od počátku domlouvali na společné verzi dopravní nehody pro státní orgány. Soud tak přisvědčil žalobní námitce spočívající v tvrzení, že nevedení společného řízení proti oběma účastníkům dopravní nehody mohl negativně ovlivnit i *právo žalobce na obhajobu*.

Ve spise také chybí některé dokumenty pořízené bezprostředně po nehodě. Jednak jde o přílohu policejního protokolu – náčrtek popisující nehodu, a jednak záznam o podání vysvětlení ze strany druhého účastníka dopravní nehody P.P. Podle tzv. policejního protokolu a rovněž podle záznamu o podání vysvětlení žalobcem se oba účastníci dopravní nehody nemohli shodnout, kde přesně došlo k nehodě, a proto místo, kde se dle jejich mínění vozidla střetla, označili. Žalobce číslem 3 a P.P. číslem 4. Tyto údaje by dle policejního protokolu o nehodě měly být uvedeny v absentujícím náčrtku, který měl žalobce podle svého tvrzení sám podepsat, jak uvedl při podávání vysvětlení. Místo střetu označené pod č. 4 ve spise zcela absentuje. Místo označené číslem 3 pak lze ve správním spisu nalézt pouze na jedné fotografii č. 7 na CD nosiči, tato je ovšem datována 27.8.2013, tedy dnem, kdy proběhlo místní šetření správním orgánem, nikoli dnem spáchání přestupku, který má dle popisku ujasňovat pouze výhledové poměry. Pouze fotografie č. 1 a č. 2 jsou ze dne 9.5.2013, kdy došlo k dopravní nehodě, je tudíž pravděpodobné, nikoli však z podkladů nepochybné, že kuzele zde vyfotografované odpovídají místům střetu vozidel označeným oběma účastníky silničního provozu.

S ohledem na nutnost zásadního doplnění podkladů pro rozhodnutí ve výše uvedeném směru, soud neprováděl důkaz výše označenou listinou Obecního úřadu Krásný Les, předloženou žalobcem k replice, kterou má být prokázáno přerušení platnosti svislého dopravního značení B21a dříve, než žalobce začal předjíždět. Správní orgán však bude muset k novému zjištění přihlédnout vzhledem k tomu, že na nepřerušené platnosti značky zákazu předjíždění zakládá svoji úvahu o spáchání přestupku.

Z vyložených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k doplnění řízení ve výše uvedeném smyslu.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek, a dále náhrada právního zastoupení sestávající ze 3 úkonů právní služby á 3.100,- Kč a 3 režijních paušálů á 300,- Kč navýšených o 21% DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. září 2014

**Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková